

imod Ministeriet (Ministrene), idet man nemlig formener, at saadanne Angreb kan rumme en lige saa stor Samfundsfare som de andre i Paragraffen omhandlede Angreb paa de øverste Statsmyndigheds frie Udøvelse af deres Myndighed, samtidig med med at de har større praktisk Betydning.

Til § 119. (U. § 118, jfr. Mot. Sp. 226—27).

Paragraffen, der træder i Stedet for Straffelovens §§ 88—94, foreskriver forhøjet Straf — ikke saaledes som Straffeloven nye Strafferammer — for visse *Forbrydelser, begaaede overfor Kongen eller den, der til enhver Tid fører Regeringen*. Endvidere afviger Lovforslaget fra Straffeloven derved, at der kun er fastsat Straf for Handlinger, der ogsaa vilde være strafbare, hvis de var begaaede mod andre Personer.

Paragraffen omfatter ikke de i Straffelovens § 94 nævnte Prinser og Prinsesser. Endvidere har man udeladt Udkastets Stk. 2, idet man maa formene, at ogsaa for Dronningens, Enkedronningens og Tronfølgerens Vedkommende vil de almindelige Bestemmelser i Lovforslagets Kapitler 25, 26 og 27 være fyldestgørende. Det af Kommissionen anførte Hensyn til, at det vilde være lidet naturligt at lade Forbrydelser mod disse kongelige Personer være Genstand for privat Paatale, har man imødekommet ved i § 123, som Stk. 2, at foreslaa optaget en Bestemmelse om ubetinget offentlig Forfølgning af de i Kapitlerne 25, 26 og 27 omhandlede Forbrydelser, naar de begaas mod Dronningen, Enkedronningen eller Tronfølgeren.

Til §§ 120 og 121. (U. §§ 119 og 120, jfr. Mot. Sp. 228—31).

Paragrafferne, der svarer til Straffelovens §§ 87 og 113—115 dog med forskellige Udvidelser og Ændringer af de der fastsatte Regler, omhandler *strafbare Handlinger, der er rettede mod offentlige Valg og Stemmegivninger*.

I § 120, Stk. 1 har man foruden Rigsdagen og Lagtinget samt kommunale Raad eller Myndigheder nævnet ikke blot — saaledes som Udkastet — kirkelige, men i det hele andre offentlige Raad eller Myndigheder, for at afskære enhver Tvivl om, hvorvidt f. Eks. Valg til Værgeraadene omfattes af Bestemmelserne i denne og den følgende Paragraf.

§ 121 svarer ganske til Udkastets § 120, jfr. Mot. Sp. 229—30.

Til § 122. (U. § 93, jfr. Mot. Sp. 194—95).

Med Hensyn til denne Paragraf gælder tilsvarende Bemærkninger som ovenfor til § 114 anført.

Til § 123. (U. § 121, jfr. Mot. Sp. 231).

En til Stk. 1 svarende Regel om *Paatalen* af de i §§ 116—119 omhandlede Forbrydelser, findes nu i Lov 25. Februar 1871 § 3, der ændrer Straffelovens § 97.

Med Hensyn til Grunden til Optagelsen af Stk. 2, der ikke findes i Udkastets § 121, henvises til Bemærkningerne ovenfor til § 119.

14de Kapitel.

Forbrydelser mod den offentlige Myndighed.

Til §§ 124—126. (U. §§ 122—124, jfr. Mot. Sp. 231—35).

Disse Paragraffer hjemler Retsbeskyttelse mod *Hindringer for og Tvang paa Udøvelsen af offentlig Myndighed samt mod Overfald paa Udøverne af saadan Myndighed*. De adskiller sig fra de tilsvarende Bestemmelser i Straffelovens §§ 98—102 derved, at der i Stedet for den i disse givne kasuistiske Opregning af de Personer, for hvis Vedkommende denne Beskyttelse ydes, er fastsat et almindeligt Kendemærke, der i denne Henseende er afgørende. Man har herved fulgt det af et Flertal (5 Medlemmer) indenfor Kommissionen stillede Forslag, hvorefter den særlige Beskyttelse kun tilkommer de Personer, hvem Udøvelse af en offentlig Myndighed tilkommer, enten saaledes at de kan optræde befalende overfor Borgerne, eller saaledes at det er overladt dem at træffe bindende Afgørelser eller at bringe disse eller Lovens almindelige Forbud eller Paabud til Udførelse. For disse Personers Vedkommende er der Trang til en særlig Beskyttelse, fordi deres Stilling medfører, at de i særlig Grad er udsatte for Angreb, som de i Paragrafferne omhandlede, og fordi Hensynet til Ro og Orden i Samfundet kræver, at der ikke lægges disse Personer som Udøvere af Samfundsmagten indadtil Hindringer i Vejen for den fri Udøvelse af deres Tjeneste eller Hverv.

Den valgte Formulering betyder en Begrænsning i Forhold til den nugældende Straffelov. Naar der her i § 98 nævnes